

ARG. 3.

MINNEAPOLIS, MINN., DEN 15 OKTOBER 1917.

NO. 16.

Vad lära vi av historien med anledning av detta kriget?

Det är i sanning ytterst intressant att studera det gamla Romarrikets dagar speciellt nu i dessa krigstider, ty det visar sig allt för väl att vad som hände i Italien och Sicilien från året 250 upp till året 14 f. k. nu nära nog helt och hållet upprepas igen.

Från året 700 eller ännu tidigare f. k. upp till året 250 rådde nästan oavbruten fred i landet. Yrkesorganisationer i alla grenar av dåtidens yrken organiserade sig och reste en sådan produktivitet att landet rent av vältrade sig i välmåga och lyx.

Visserligen fanns då slaveriet bland icke yrkesskickliga och förnämligast bland lantmännen och deras ställning var beklaglig men ej på långt när sådan som vad historien senare visar d. v. s. under krigsåren. De s. k. fria männen hade sina organisationer och skyddade av denna makt lyckades det dem att tilltvinga sig utmärkta förhållanden. De rika som ansågo att de voro för goda från födelsen att utföra något arbete njöto liksom nu av frukterna som arbetet framskaffade och deras njutningsbehov stego så långt — eller rättare' sjönko så lågt — att de voro ej nöjda med mat och dryck m. m. utan de skulle föra krig och underkupa alla andra.

De uppgjorde sina krigs- och erövringsplaner och naturligtvis stördes i dessa sina djävulska planer av de organiserade arbetarna vilka alltid närde i sitt bröst mera humana känslor på grund av sitt mera kommunistiska liv och den gemensamma känslan för fred, vilket alltid också menas välmåga. Detta därför att i fredstid äro alla produktiva krafter i värksamhet för uppbyggnaden av välmåga under det att i krigstid dessa sättas i värdet för förstörelse, och inga andra än arbetarna kunna uppbygga igen.

De makttryckna Romarna förstodo att deras planer skulle misslyckas om de läto de organiserade arbetarna vara i fred, så de satte sitt reaktionära maskineri i gång och förbjödo de flesta av organisationerna att existera. Ett oändligt antal av dem tvingades att utföra sitt arbete underjordiskt så att säga. Deras organisationer antogs en religiös prägel som skydd och många såldes som slavar. I sitt slaveri stodo de främst av slaverna d. v. s. de hade större frihetsbehov och voro bättre skolade än de andra.

Romarrikets sätt att tillintetgöra organisationernas värksamhet var att göra dem olagliga och sedan fänga dess medlemmar och anklaga dem för lösdriveri. En lag absolut i samma stil som den som antogs i Minnesota våren 1917 antogs i Rom redan så tidigt som året 250 f. k. — Wag-rancy — eller lösdriverielagen.

Under denna lag kunde de fängsla alla organiserade yrkesarbetare som ej hade en laglig organisation.

Att märka de lagliga organisationerna voro de som hade kontrakt direkt för dåtidens stat —

liksom nu dem som arbeta inom ammunitions- och skeppsindustrin.

Det lyckades att fänga en hel del och sätta dem i slaveri, men de hade ej väl fått dem kedjade förr än där uppstod revolt och dessa av omfattande grad.

Stora Romerska truppstyrkor sändes att nedprässa revoltarna men i allra flesta fall blevo de underkuvade och deras stolta knektar tvingades att uppträda som gladiatorer för revolutionärerna. Gladiator-uppträden uppfunnos av Romarriket, där krigsfångar uppställdes i två leder på arenan, nakna med svärd i sina händer och tvingades att rusa mot och hugga sönder varandra, under det att borgarna sutto runt och beskådade det hela.

Detta var något som de stolta Romerska lorderna tvingades att göra för slaverna. — Avskryvart naturligtvis, men visar att vad man får man skörda. Hela tiden från året 250 och upp till året 14 F. K. rådde en oavbruten strid mellan Rom och slaverna med resultat att Rom redan då genom sitt krig grävde sin egen grav och då genom grundligt höljde sig att endast de avskyvärda bragderna från dess tid står skrivet på historiens blad.

Slaverna lyckades dock beklagligtvis ej att döda den rot som var orsaken till alla de blodiga förföljelserna mot slaverna och förtrycket, — nämligen Profitbegäret — eller rättare allas kamp mot alla för individuell vinning. De hade etablerat sina yrkesorganisationer, och denna kooperering lärde dem att samarbete och organisering vinner mera för dem än kamp. Deras mening med organisationen var vacker men deras metoder att krossa autokratien voro de samma som autokratien använde mot dem — nämligen svärdd och blodutgjutelse och detta visar sig vara absolut odugligt.

Nu efter snart 2000 år stå vi framför samma situation som de gjorde då.

Profitbegäret och konkurrensen har levat sedan Romarriket föll och ett nytt Romerskt system är fullt moget. Ett nytt krigssekel är inne med absolut samma motiv som det året 250 F. K.

Meningen är att döda proletariats krav och att erövra och underkupa sig allt.

Produktiviteten har stigit så högt att borgarklassen vältrar sig i lyx och lever ett förråande onaturligt liv. Arbetarna ha byggt upp organisationer som börja bli farliga och måste dödas. Samma gamla Romerska metoder äro i värksamhet mera djävulska. Slugt och beräkande sitta guldkungarna på sina troner och uppgöra planer, men de ha ej reda på en sak, som ligger och liksom en orm och lurar i gräset färdig att hugga till när de komma för nära — det är arbetarna med sitt nya vapen i sina händer. Det är arbetarna i organiserat tillstånd på fabriken, i gruvan, i skogen, på skördetältet och på

Har I.W.W. Förlorat sin revolutionära handlingskraft?

Många kommer med påståendet att vi bliva mera och mera undergiven kapitalisten och hans brutala handlingsätt.

Somliga påstå att vi står med korslagda armar och tager alla oförrätter som tilldelas oss, och endast säga, slå till, vi kan tåla mera. Men så kommer frågan kan vi använda oss av den brutala kraften för närvarande? Ja, påstår nej! Med våra skingrade krafter kan vi absolut inte rikt något slag mot kapitalisten och hans handlangare. Så länge som våra organiserade "bröder" transporterar och tillfredsställer alla kapitalistens behov, så måste vi förlora genom den brutala taktiken.

Många kommer med påståendet att vi kan aldrig vänta till att vi få majoriteten på vår sida. Det är också sant, men vi måste taga i betraktning att det är ett stort flertal som aldrig tager någon ställning förrän sista minuten. De vilja alltid vara på den starkaste sidan. De vilja lika gärna hjälpa oss som kapitalisten kanske hellre, men ännu så kanske de inte alla hava lärt sig solidaritetens styrka, så vi måste lära dem det först.

Så kommer ett annat påstående att vi kan inte agitera för dem nu, sedan de hava de mesta av våra aktivaste och lärdeste kamrater bakom gallret, och sedan de förtrycker eller åtminstone försöker att förtrycka all tryckt propaganda. Då återstår endast den muntliga propagandan individer emellan, både i hemmen och på arbetsplatsen. Och den är enligt min åsikt, den bästa. De kan stoppa våra radikala tidningar och böcker, men vad de inte kan göra, det är att stoppa oss agitera ibland våra arbetskamrater.

En annan fördel som den individuella agitationen har, framför den skriftligen: Du lär dig alltid

världshaven. De ha lärt sig att det duger ej att gå ut och möta fienden med samma vapen som han har, de känna till dem, de ha gjort dem så förstklassiga att intet övrigt finnes att önska men de ha andra vapen som tusen gånger om överträffa de förra i sin aktivitet. En kanonkula har ett begränsat avstånd den kan gå, och så stannar den, men arbetarnas solidaritet framtvingad på grund av utsagnas förtryck känner inga gränser.

Kanonkulan är av sådan beskaffenhet att den river sönder, dödar och förstör, men arbetarnas solidaritet tvingar även lorder med sina höga later att böja sig.

Den dödar ej en enda, den spiller ej en droppe blod men den tvingar miljoner härar med de mest moderna vapen att böja sig. Skylla ej arbetarklassen, om edra miljonhärar gå på grund av arbetarnas solidoriska kamp mot kriget. Skyll er själva och er mordlust. Vi ha sagt ifrån att vi vill ej dö för kulor och krut ej heller vilja vi döda. Ni ha lyckats att innesluta en del av oss i fängelset och haft fritt spelrum.

den individens karaktär så du kan alltid finna rätta ögonblicket att tala till honom och alltid beröra de känslor som äro upprörda.

Kan vi endast en gång få dem till att inse vi äro orättvist behandlade, och att det är oss som skulle leva i överflöd i stället för de parasiter som nu leva på vårt arbete då behöves det inte mer. Sedan fortsätter nog kapitalets handlangare agitationen. Sedan får de varje dag, ja kanske minuter, nya bevis för att den revolutionära arbetsrörelsen är deras och vår enda räddning.

Många påstår att det är en o-undviklig följd att organisationen måste bliva mera konservativ, på grund av att vi få in nya medlemmar och i många fall in-tvingas fortare än vi kan skola dem till att bliva klassmedvetna. Det kan nog vara sant, men om det inte skulle vara förhållandet, så kunde vi inte möta de väl organiserade kapitalisthopen och deras legda verktyg. De hava alla moderna vapen och transportmedel till sitt förfogande och att de inte äro tveksamma att använda dem när det är till deras fördel veta vi allt för väl. Om så, då återstår för oss nästan endast den korslagda armarnas taktik. Och jag påstår den är lika värksam som någon annan om den är åtföljd av solidaritet.

Någon vill säga att vi skall behandla dem så som de behandla oss. Det kan nog vara bra i något fall. Kanske kan skrämman någon från kapitalistens led. Men vi måste hava något mera än sådan hämd. Vi måste lära oss bygga upp lika fort om inte fortare än vi river ner, annars får vi ingenting för vår möda och försökelse.

Detta är skrivet i mening att resa intresse och diskussion. Låt höra edra idéer om saken, kamrater landet runt.

Claus Ahlteen.

Om ni nu bli störda i er djävulska lek, så kom ihåg historien, att vad man sår får man skörda.

Denna gången blir ett fall till döds för alltid. Arbetarna ha universalvapnet i sina händer. Deras hela jag är fred över hela jorden och hur länge än det Europeiska helvetesdansen varar så blir den dock den sista. Arbetarnas sköna dröm, Frid på jorden, kommer att bli den efterföljande. Arbetarna ha lärt sig och skola lära sig att använda det vapen de ha i sina händer.

De veta att de i organiserat tillstånd kunna producera nog att uppehålla en hel värld. De veta att när de ha denna makt kunna de stanna detta mäktiga maskineri och tvinga alla förstörelsemak-ter att ställa sig i mänsklighetens tjänst. För ernående av denna makt. — Arbetare, kamrater över hela jorden, samlen er i den revolutionära industriella organisation — striden solidariskt och ur skyttegravarnas dy skola de tusenden tvingade att vara där komma med eder och en morgon till en ny dag randas.

C. A.

Mörka framtidsdrömmar

Det är ett gammalt ordspråk som förbjuder oss att se världen genom färgade glasögon men även utan sparögon synes världen mörk och dyster ibland. Låt oss tänka oss, att det värsta händer, alla våra kamrater nu i fängelse blir dömda till straffarbete för årtal. Alla våra lokaler och kontor bli stängda, vår press stoppad, när ett sympatiskt uttalande för I. W. W. är belagd med fängelsestraff, när en vild jakt pågår efter alla som är anhängare till oss, när vi åter nedprässas i det djupa paste slaveri, när vår käresta, eller döttrar, (direkt) säljas till slavdrivaren eller hans herre, när arbetaren, överansträngd av för hårt arbete icke förmår att tänka, jämföra, reflektera eller handla, när rätten att fritt sammanträda och rätt tala inte längre existerar när knutpiskan viner om ryggen på den som ej förmår att arbeta till slavdrivarens fulla belåtenhet, när vi nödgas sälja, nej giva bort vår arbetskraft, våra principer, kropp och själ, ja allt, endast för rätten att existera (ej leva) Kamrater! Proletärer över hela världen! Vad då?

Allt sedan den 5 nov. 1916, då (öppet) krig förklarades av (International Commercial Club) mot arbetarorganisationerna, har vi, ständigt förlorat.

Vi måste se saken som den är, och ej låta förblinda oss av den tanken, att vi har rätt och måste vinna till slut. Många påstå att detta är det bästa som kunde hän-

Till min gosse

Gossen min. Kom sedan dag är all

Moder en visa vill sjunga. Livet är dystert och världen kall Skuggorna mörka och tunga.

Gossen min. Kom i min varma famn Ännu dig räcker ej nöden. Moder snart hinner sin sista hamn Snart kommer vilan och döden,

Fader tog kriget. Åstad han drog Skrudad i konungens trasor. Nu har han fallit. Ensam han dog Ensam med ångest och fasor.

Gossen min. Väx och bliv stor och stark Frukt ej stormen som larmar Lär dig att bryta din egen mark Bryta med kraftiga armar.

Böj ej din nacke för glans och prakt Icke för präster och kyrka Tro ej på Gudars och furstars makt Tro på din egen styrka.

Lär dig, att styra din farkost rätt Huru än bränningar möta Lär dig att värna din egen rätt Lär dig att trotsa och hota.

Blicka mot målet med liv och lust Kämpa så länge du andas. Kanske din son då skall nå den kust Där rättvisans morgon randas. Signe Aurell.

da, ty det gör I. W. W. känd, och beryktad över hela världen.

Men glöm ej att detta är ett avgörande slag — ett blodigt krig, (som ej kommer att sluta i domstolar). Även om våra kamrater bli frikända denna gång, så kommer striden därmed icke att avgöras, det gäller liv eller död, seger eller nederlag. Vi har blivit beryktade genom att visa världen, att vi kan tåla allt, hat, avsky, avskedning från arbetsplatsen, svart-listning, förvisning, arresterade — och den därmed (i många fall) följande bloddrypande avbasningen, dömda till fängelsestraff för årtal, skjutna, hängda, lynchade, Ja, I. W. W. kan mycket väl sammanliknas vid de ständaktiga martyrerna, de första anhängare av den ursprungliga kristna religionen.

Men finnes det inga andra metoder att använda nu i detta s. k. upplysta tidevarv, än att endast tålmodigt lida. De metoder som hittills blivit använda, äro liksom att sticka sitt huvud ut genom ett hål, och säga till sin dödsfiende, jag slår vad om att jag tål flera slag än du orkar att giva. Även idén att med korslagda armar vinna målet, kommer snart att visa sig obrukbart. Ingen kan numera förneka, att arbetaren producerar allt, men vid sträcker eller lockuter, så är det likväl vi som svälter och fryser. (Skulden är den att våra armar är korslagda). 2,000 gruvarbetare var deporterade från Bisbee, Arizona av en handfull (gunmen), arbetarnes armar var korslagda, därför gick det så lätt och behändigt.

Några få detektiver, har kunnat gå in i en lokal och arresterat en kamrat, medan hundratals har stått med korslagda armar och lungt sett på.

Jag vill fråga, var har det blivit av alla nihilister, anarkister, rövare och rånare, av vilka (enligt kapitalistpressen) I. W. W. till största delen består av. Vi står i tacksamhetsskuld till den köpta prässen för att den ständigt påmint oss om detta, ty det synes liksom att vi kommer att bli tvingade att som en sista resurs, använda oss av deras taktik. I. W. W. har alltid advocerat, att vi måste använda oss av samma organisationsform, som vår fiende, och om möjligt ännu bättre för att kunna vinna vårt mål. Så har också skett intill den dag, då de förklarade öppet krig, på liv och död mot oss. Av okänd orsak stannade vår taktikförändring, och därmed vissheten om seger. Men nu är det slut med tålmodet. Vi äro trötta att blöda för egen folk, att kroppen från huvudet skilja.

Efter att all mänsklig rätt hade förnekats den ryska progressiva arbetaren men den revolutionära känslan likväl icke kunnat ointetgöras: då började ändå liktänkande män och kvinnor att hemligt mötas på de mest ouppmärksamma och minst misstänkta platser, för att fortsätta kampen i trots av allt. De visste att det var döden, Sibirien, eller fängelse om (Forts. å sid. 4, spalt 6.)

An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Prenumerationspris: Helt år 75 cents. Lösnummer 5 cents. Aterförsäljare redovisa med 2½ cents.

Yearly subscription 75 cents, ½ year 40 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2½ cents.

Send all communications to "All-

larm", Box 179 Minneapolis, Minn.

Tidningen utkommer den 1 och 15 i varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

Wm. D. HAYWOOD, Gen. Secy.-Treas.
1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD
F. H. Little, Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier
and William Wiertola.

Från redaktionen

Allarm redigeras för närvarande av en namnlös kommitté, alla amatörer. Men vi hoppas att vi hinner taga (redaktörsgården) innan vi blir inburade.

Om Allarm, såväl som andra "KEJSARVÄNLIGA" tidningar kommer att helt och hållet uteslutas från posten, kommer vi att sända en adr. lista och alla tidningar till I. W. W. huvudkvarter i varje stad där tidningen sedan kan avhämtas av prenumeranterna.

Vi ber om överseende om detta nummer av Allarm ej innehåller sitt förra agitatoriska värde. Orsakerna äro de, att vi ej var säkra på, om de professionella skrivare var FRIA, så vi började i tid, och när de värdefulla artiklarna kom så var tidningen fullsatt. Men vi lovar att nästa nummer skall lukta krut och svavel på flera mils avstånd.

NÄSTA NUMMER

blir minnesnummer till Blodiga Söndagen i Everett. Vi vänta många och praktiga artiklar från västkusten. Show your spirit, you western rebels.

DET NÄSTA därefter blir Joe Hill-nummer. Därtill hoppas vi också få mycket bidrag, poesi och prosa. Redogörelse över det gångna årets agitationsarbete etc.

Alla till värdet för TVA riktiga glansnummer!

Redigeringskommittén.

Gå på

Ovanstående är ungefär allt man kan säga under nuvarande förhållanden, emedan handlingen är det enda välgående det enda som bringar resultat. Gå på — organisera som hittills och om möjligt bättre än vad ni gjort förut.

Kapitalistklassen och deras viliga värttyg, den politiska staten har nu kastat närmare 200 av oss i fängelset. De har icke gjort detta därför att vi har konspirerat emot regeringen, ej heller för någonting vi har yttrat gent emot densamma, utan emedan vi sökt att organisera oss i en kampduglig organisation och till en viss grad lyckats därj.

De ha sett att vi för varje dag som gick gjorde allt större och större framsteg tills det började se oroväckande ut.

De rådande krigsförhållandena gav nu en alldeles utmärkt ursäkt för deras utfall gent emot oss. Varje klartänkande arbetare kunde se att någonting skulle resultera från de skandalösa historier om I. W. W. som alltjämt syntes i den köpta dagspressen. Dessa lögnar om föräderi, spioneri och "tyska pengar" hade sin mission att fylla, vår åsikt om den allmänna uppfattningen må vara både si och så, men i ett fall som detta trodde det organiserade kapitalet att det var orådligt att taga detta drastiska steg utan att först bearbeta den stora massan. De ha lyckats utmärkt (för tillfället) — Den nu rådande allmänna meningen är den, att vi äro arresterade för föräderi eller något dylikt.

Våra kamrater i organisationen veta dock att så ej är fallet, och den slöa indifferent massan skall också inom kort veta att vi äro här därför att vi äro organiserade klassmedvetna arbetare och voro på god väg att organisera alla lönearbetare till en enda makt.

Vi äro ej några martyrer. Vi äro endast krigsfångar tagna i en

manöver av våra fiender.

Den hårdaste lotten faller på er kamrater, som äro ute i den så kallade friheten. Det är på er det beror om de skola lyckas att krossa vår organisation. —

Men nej — de kan ej lyckas, en ide kan aldrig krossas, och så länge det finnes arbetare kommer det också att finnas hänsynslösa, stridsdugliga och entusiastiska kamrater som bär vår ide framåt och för alltid framåt till målet arbetarklassens frigörelse från löne-slaveriet.

Medan jag skriver detta höres sångerna ljuda ut genom gallren. Workers of the World awaken. Hold the Fort etc.

Sången är kanske ej så harmonisk, en och annan stämma höres skära, men det ligger stridslust i tonen — rösterna blir allt kraftigare och kraftigare — de tränga sig ut genom gallren och fönsteröppningarna ut i friheten. Jag tycker mig höra huru andra kamrater där ute falla in i sången allt fler och fler taga upp tonen tills den går fram som en storm över världen. — Kanske en olycksbådande storm för en del människor — men befrielse för de förtryckta.

Hennepin County Jail, 10de okt. 1917. Vivas.

Häktingen av alla I. W. W. ledare, har åstadkommit en ny grupp av ledare. När våra kamrater blir fria, kan vi arbeta med två gäng. Intill dess måste vi arbeta övertid på trustväldets bekostnad.

Rättegången med våra fängslade kamrater kommer att kosta minst fem hundra tusen dollars innan någon dom kommer att fällas. Medlemmar av I. W. W. som även tillhöra andra organisationer, liksom sjukhjälpsföreningar, goodtemplare, fackföreningar och liknande, anmodas var och en å sina respektiva platser, att där göra sitt bästa för att insamla medel till våra kamraters försvar. Full fart i agitationen.

Den syndikalistiska faran

Av Edvin L.

Det var en gång i arbetarörelsens barndom som de kapitalistiska utsugarna med oblika ögon sågo arbetarnas strävan att organisera sig i fackföreningar.

Många heta och förbittrade strider måste den nya fackföreningsrörelsen utkämpa för sin existens och för rätten att uppträda som kollektiv målsman för de väkande arbetarnas intressen gentemot arbetsköparna.

Men framåt gick det, allt motstånd till trots. Hindren bröts, det ena efter det andra av den kampglada arbetarörelsen och de halsstarriga motståndarna måste med harm och sorg gå till kapitulatio.

Fastän arbetsköparna sålunda tvangs att erkänna arbetarnas rätt till sammanslutning i fackföreningar och tolerera dem som förhandlande part, fortforo de ändå i långliga tider att betrakta fackföreningsrörelsen som den svurne dödsfienden, vilkens existens och verksamhet utgjorde ett oförskämt intrång i arbetsköparnes solklara och hävdvunna rätt att betala och behandla arbetarna efter gottfinnande.

Så var förhållandet som sagt en gång, men — det är nu länge sedan. — — —

Som bekant ledde arbetarnas växande sammanslutningar dithän att arbetsköparna själva började praktisera organisationens och solidaritetens idéer.

Arbetsköparnas mot arbetarna riktade kamporganisationer grundades och växte med väldig fart.

Det kom till sammanstötningar, vilka efter hand togo allt större omfattning. Och det visade sig nu att arbetsköparna, solidariserade i sina organisationer, inte bara kunde sätt damm för arbetarnas vidare frammarsch, utan också förmådde tvinga fackföreningarna tillbaka från viktiga och dyrbara positioner, vilkas erövrande kostat ofantligt av strider och mödosamt arbete.

En maktförskjutning hade i själva värdet inträtt på den ekonomiska krigsskådeplatsen till förmån för arbetsköparna och arbetarnas underlägsenhet blev allt tydligare.

Då arbetsköparna således lyckats i sin strävan att neutralisera fackorganisationernas värksamhet och förhindrat att dessas aktion tog en riktning som kunde skada det kapitalistiska utugareregimentet blevo fackföreningarna lovliga och legitima. Arbetsköparna hade brutit gadden ur densamma och fackföreningsrörelsen, representerade i Landsorganisationen, blev nu en relativt ofarlig företeelse.

Arbetarnas tid efter annan återkommande spontana attacker, deras eniga oförnöjsamhet som oftast tog stråkens gestalt, allt detta som likt ett damoklessvärd hängt över huvudet på arbetsköparna och irriterat drift- och profitkalkyleringen, eliminerades nu så småningom bort. I stället kom nu de långa tidsbestämda avtalsperioderna som åter restaurerade den gamla kära arbetsfreden och återställde lugnet på arbetsmarknaden.

De fromsynta och klartänkta element som numera bestämma och inneha ledningen av arbetsköparepolitiken frukta icke längre fackföreningsrörelsen.

Därtill ha de lärt för mycket av det framfarna. Och den kapitalistiska sammanhållningen skapar en säker garanti för att fackföreningsrörelsen aldrig i sin nuvarande yttre och inre gestaltning skall bliva ett träd som växer upp i himmelen.

Den kapitalistiske företagaren motser därför morgondagens förhandlingar med fackföreningarna utan oro. Han ifrågasätter icke längre föreningsrätten som fördom, utan tolererar arbetarnas sammanslutningar. Och just nu på sistone har det inträffat hän-

delser som gjort att arbetsköparnen med verklig positiv välvilja börjat omfatta och omhulda denna gamla fackföreningsrörelse som han förr bekämpade.

Syndikalismen börjar tränga igenom lite varstans ute bland arbetaremassorna i landet. Dess röda stridstecken växer i oroväckande antal och bådar ett slut på den samförståndets halft patriarkaliska idyll av lugn och arbetsro man nära nog byggt upp igen.

Bekant är ju den proklamation som ett av de största arbetsköpareförbunden utsände för en tid sedan, vari arbetsköparna uppmanades till diverse åtgärder för att tillintetgöra den syndikalistiska brodden. Men de försök som gjorts och göres i den riktningen komma förmodligen att visa sig resultatlösa.

Så har då arbetsköparna i sin nöd vänt blickarna mot den gamla fackföreningsrörelsen såsom räddaren ur nöden. Deras beräkningar härvidlag ha icke slagit fel.

Den gamla fackföreningsrörelsens ledning har nyss i sitt bekant förslag att visa en vis de syndikalistiska arbetarna etablera öppet organiserat förräderi vid arbetskonflikter, visat vad andans barn de äro.

Möjligheterna att härvidlag åstadkomma en fruktbärande samvärkan synas rätt stora. Man minnes att arbetsköpareföreningens direktör, von Sydow, nyligen öppet uttalade sin glädje över den ökade anslutningen till Landsorganisationen emedan denna innebar en garanti mot syndikalismens utbredning i landet.

På ett flertal platser uppträda arbetsköparna öppet bland sina arbetare som förespråkare och organisationer för den gamla fackföreningsrörelsen. Den som skriver detta har haft tillfälle att konstatera flera fall av dylik propaganda. I Doversorp i Östergötland finnes en livaktig L. S. bildad för en tid sedan. För att söka förhindra anslutning till densamma erbjöd sig arbetsköparne att medvärka och bestrida utgifterna för bildandet av en avdelning av gruvarbetareförbundet.

Likasa i Hältevaad, där platsens L. S. drivit en livlig agitation i akt och mening att få arbetarna vid snickerifabriken därstädes att ansluta sig till syndikalismen. Arbetsgivarna ha beskäftigt varit framme och varnat för L. S. och syndikalismen och i stället rekommenderat arbetarna att bilda en avdelning av träarbetareförbundet. Flerfaldiga exempel av dylik beskaffenhet skulle kunna framdragas. Dessa fakta tala sitt tydliga språk och borde förstås av arbetarna utan kommentarier.

Dithän har alltså den gamla fackföreningsrörelsen degraderat sig själv att kapitalisterna göra sig till förespråkare för densamma, för att komma undan de missnöjda arbetarnas fordringar på billigaste sätt.

Vi slå fast som odisputabla sanningar att arbetarna icke kunna nå ett bättre socialt och ekonomiskt tillstånd utan att kapitalistklassen i det längsta skall sätta sig däremot.

Vi slå likaledes fast att i en tid då kapitalisterna vidtaga sina mått och steg för att göra detta motstånd hårdare och starkare så måste arbetarna i motsvarande grad stärka, skärpa och utveckla sin aktion. Att underlåta detta är en dödsdömd, det är arbetarklassens ekonomiska och socialpolitiska självmord.

Och det är vad den gamla Landsorganisationen med sin konstruktion, sin anda, taktik och regim leder till för arbetarnas vidkommande.

Kom icke längre och tala om det goda denna organisation uttänkt i forna dagar för att därmed söka rättfärdiga densammans politik än i dag.

En klasskampsorganisation kan

Vad nytta kunna arbetarna ha av tillfälligt samarbete med non-partisan league

För att i någon mån kunna tala om vad nytta arbetarna kunna ha av tillfälliga överenskommelser med nämnda organisation böra vi veta vad nämnda organisation är och dess uppgift. Första orsaken till nämnda organisations uppkomst var politiska strider vid valtillfällena mellan farmarna och kandidater som lika lite representerade dem som de arbetarna, välja. Detta kan mera beräknas dem som blevo valda till stats- och kommunalämbetena än dem som valdes att representera dem i Washington. Av detta förstå vi att den är organiserad huvudsakligast för politisk funktion.

En kort konferens med ett par av de mest framstående organisationerna gav vid handen att denna organisation, uppkommen som den är, endast för politisk funktion medvetet eller omedvetet lagt sin grund på ett sådant sätt att det är endast en tidsfråga då densamma blir uteslutande en ekonomisk organisation. Det är som ekonomisk organisation jag i denna artikeln såväl som vid alla andra tillfällen vill tala om kooperering mellan dem och den industriella organisationen. Först är det dock på sin plats att se hur deras grundval är och sedan kommer det av sig själv huru denna organisation inom en kort tid blir helt och hållet en ekonomisk organisation.

Den första betingelsen för medlemsskap i denna organisation är att den sökande måste vara farmare.

Detta steg är det första stunda steg, ty det gav inom kort organisationen tillfälle att glida in på en arena som vi kan säga är klassarenan. Detta i ordets bemärkelse under nuvarande samhällsförhållanden där det gäller den privata äganderätten. Farmare — visserligen arbetare — produktiva individer — räkna sig till en klass över den arbetssökande — den egendomslösa.

Genom hindrandet av medlemskap för andra än farmare uppstod snart strid mellan städernas och byarnas borgare — och bönderna.

Denna strid tog utan vidare en ekonomisk prägel, på grund av i första hand att det var om ekonomen det streds och i andra hand på grund av klassklausulen.

När affärsmännen ej tyckte om att de ej kunde bliva medlemmar och gjorde anmärkningar så boycottade bönderna dem och det dröjde ej länge förrän ett oändligt antal affärer hade att ge upp och ersattes med kooperativa.

Sedan dess har den trustvänliga prässen måst ge upp en stor del av sin mark och håller på att få flytta helt och hållet.

De stora elevator och kvarnbolagen stå nu redan efter den tvååriga existensen hotade och det är nog endast en tidsfråga då denna organisation tar fullt kontroll över vete-handeln. Närmare och närmare skrida de således framåt till ett stadium där mellanhanderna få lämna rum för producenterna. under dessa strider

icke nöja sig med att vegetera på gamla lagrar. Dess existens rättfärdigas genom det den utträtt i nuet, och dess värde ur socialistisk synpunkt skall bedömas av vad den lyckas tillkämpa arbetarna i dag.

En ekonomisk kamporganisation som ersätter handlingen med det kordiala förhandlingssammanträdet, som praktiserar borgfreden i en tid av svält och nöd bland arbetarna som aldrig förr, och som slutligen kröner sin politik med att bryta ned stridssolidariteten och införa organiserat sträjkbryteri och sedan för allt detta, som naturligt är, tages under armarna av kapitalisterna och inhöstar dessas gunst — ja, en dylik rörelse är dömd att förr eller senare gå under som arbetarörelse. (Ur Syndikalisten.)

der mellan farmarna i organiserat tillstånd och trusterna är det önskvärt att så mycket som möjligt limitera striderna mellan farmarna och lönearbetarna och i stället upprätta tillfällig kooperativ därför att vi äro bestulna både vid punkten av produktionen och distributionen.

Icke därmed har jag menat att arbetarna skulle sänka sina lönefordringar av bönderna utan endast menat, att arbetarna såväl som bönderna skola söka komma till förståelse om deras lika intressen i en del frågor.

Lönerna för arbetarna kunna givetvis i samma mån som farmarna vinna kontroll över vete-marknaden betydligt höjas och detta böra båda grupperna förstå är på sin plats, samtidigt också kunna båda dessa grupper vinna större makt om de rikta sina slag mot trustväldet samtidigt och låta striderna sinsemellan stå åt sidan. Distributionspunkter kunna också upprättas i städerna där farmarorganisationen förser arbetargrupperna med produkter utan inblandning av mellanhänder.

När farmarna och arbetarna så ha lyckats att tillintetgöra trustväldet och fått kontroll över distributionen av åtminstone lantprodukter kommer striden att stå mellan anhängarna av fri äganderätt av produktions- och distributionsmedlen och den revolutionära organisationen vilken nu har kommit in på ett sådant plan att den kan ej mera bliva reaktionär. Dennes huvuduppgift är att omändakasta det nu rådande ekonomiska samhällssystemet och det finnes intet att pruta på i detta fall.

Under tiden är det organisationens uppgift att förbättra arbetarnas levnadsförhållanden med alla till buds stående medel.

Historien visar att när det rätt tillfällig fred har arbetarnas levnadsstandard höjts därför att arbetarna ha haft bättre tillfällen att utveckla sina organisationer. Det är sant att strid är liv och utveckling, men det är lika mycket sanning i att om vi ha två fiender och vi ej behöva strida så mycket med den ena under det att vi bestrida den andra så har denna delen tillfälle att rusta sig och ge stöd åt de stridande massorna.

Där finnes ej någon fara i att denna kooperering skall hindra eller konservera massorna för dess slutliga strid och omändakastning av det rådande systemet vi mänsklighetens naturliga behov är att vara fri och arbetarna ha haft nog erfarenhet av att de, och de endast, äro de som skola frigöra sig.

C. A.

FRÅN EXP.

Postportot för "Allarm" är förhöjd med 700%. Vi äro därför tvingade att öka priset till 3½c per ex. (Detta inbegriper endast "bundle orders.")

Brev har inkommit från kamrater landet runt med förfrågan om bidragslistor. Sådana äro även under tryckning, och kommer att utskickas snarast möjligt.

Obs.: Använd P. O. Box No. 179 endast för "Allarms" affärer.

Ett tack till alla de kamrater som har insänt medel till Allarm. Hoppas att alla gör sitt bästa, så skall tidningen utkomma som vanligt.

Ett särskilt tack till sjutiofem-åringen, som säger att han är fattig men ändå sände oss två dollars till understöd av Allarm.

GLÖM EJ ATT FÖRNYA DIN PRENUMERATION PÅ ALLARM.

Från Seattle horisont

Allarm har ju en ganska avsevärd läsekrets här i Seattle och omnejd. Detta faktum bör förändra en tro att lämplig jordmän finnes för spridandet av ett dylikt "missnöjets" organ. För vi är väl alla överens om att ett organ som Allarm ej sprides, tack vare en grupp energiska försäljares ansträngningar endast. Det kan möjligen åstadkommas med ett, eller ett par nummer, men i längden är det omöjligt med mindre tidningen är av verkligt värde som belysande faktor över den rådande situationen bland arbetarna. Det är om denna situation, den, som utgör jordmänen för vår säd, jag i följande önskar behandla.

Sedan mitten av juli månad finner sig skogsarbetarna på sträjk inom fyra stater, den s. k. Nordvästern. Denna sträjk, organiserad och ledd enligt I. W. W. principer, utgör koncentrationspunkten för arbetarnas intressen här. Andra konflikter har varit i sitt embryo här, men på grund av den Gomperska ålderdomssvagheten, förkväts vid födelsen. Inom skeppshyggiarindustrin har, alltså den förste augusti, en ny lönestadga väntats, men ännu ej, trots det Samuels drängar upprepade gånger gått till Washington att hämta barnmorska och trots det profana I. W. W. utestängts från barnsängskammaren i Labor Temple, låtit höra av sig. Dröjer det länge än med förlösningen fruktas jag patienten förlorar tålmodet och möjligen inkallar annan doktor, som med "direkt aktion" väckställer operationen.

Ätta-timmars dagen var och är huvudkravet i skogsarbetarnas strid. Omedelbart efter stridens utbrott kom en kvaksalvare vid namn Brown och sökte göra "geschäft" i något slags "vitt pläster" benämnt "Timberworkers Union" för skogsarbetare, "Lumber workers Union" för sågverksarbetare o. s. v. Men kommersen blev skral. Arbetarna trodde mera på den "physical cure", som benämnes "One Big Union" och som visade sig kunna laxera bort, inte bara timmer baronernas förlager på timmer och virke men även deras inkapade profit. På samma gång, som metoden har gett dessa slavar ett par månaders finfin rekreation med bad, fiske och sport; med hälsa, livslust och ett fröjdligt mod för kommande kamp.

Som sagt, det gick åt helsike för Brown, t. o. m. åran syntes hotad. Brown kontrakterade till höger och vänster om 8 timmar, men han hade ej mera än kontraktet att ge och de sågade inga stockar. Och där han lyckades få några trogna får som kontraktfullgörare där fanns inget timmer att säga. Det finnes ingen man på Amerikas kontinent i dag, som har flera brutna kontraktförbindelser på sitt samvete än den kontraktstrogna Samuel Federation Co., of America.

Inom träbåtbyggarindustrin blev det förlamning av brist på virke. Samma förhållande inom stålsläppsvarven. Byggnadssnickriet avstannade av samma anledning och barnförlamning hotade Browns egen familj. Majoriteten av träarbetarna var sysslösa på grund av brist på material. Men då kom ledningen av Gomperska filialen här på en ljus idé. När de flästa inom nämnda fack redan voro sysslösa och de andra stod i utsikt att snart bli, varför då ej demonstrera solidaritet med att kalla arbetarlösheten "sympatisträjk"? Man kunde ju alltid hoppas fånga någon, som fått sin hjärna mer eller mindre kloroformerad av dagsprässens lögnor om I. W. W., att hoppa in i färrhuset.

Sagt och gjort. Träarbetarnas arbetslöshet var, på befallning

från översteprästämbetet i Labor Temple, sympatisträjk för timmerarbetarnas 8-timmars krav fr. o. m. den 15 sept. Tiden var synnerligen lämpligt vald också. Skogsarbetarna, som gått på sträjk och levde, massor av dem, på "clams" och annat sjövil och vars kassor starkt decimerats, hade just vid nämnda tidpunkt beslutat en frontförändring i sin kamp. För att tvinga arbetsgivaren betala alla krigsomskostnaderna beslöt man flytta sträjken in på arbetsplatsen. Alla kampar, som ville operera 8 timmar fick sig arbetskraft funnerad. De övriga fick likaledes, men endast 8 timmar. Många trevliga historier om skogsarbetarnas käcka kamp på den nya fronten, skulle kunna berättas men utrymmet förbjuder samma. Nu var det säkerligen flera, även inom I. W. W:s egna leder, som tappa huvudet i det första ögonblicket. Att flytta sträjken in på arbetsplatsen togs, som liktydigt med att sträjken var avkallad. Den stora skara, nya medlemmar inom I. W. W. hade ej hunnit absorbera organisationens principer i det här fallet. Solidariteten fanns men den klara förståelsen saknades delvis. Här tänkte Brown han skulle få nätet fullt med praktiska kontingent betalande fiskar. Men det slog slint. Månadslång kamp tillsammans, med lägerliv tillsammans ute i "pickett"-lägren hade åstadkommit en kedja av solidaritet, för stark för alla världens Brown'ar att bryta. Det var, som en kamrat sade i går på ett möte: "Jag tror att massor av oss var emot denna taktikförändring, jag vet att jag var det. Men nu är det gjort och vi gå ut i skogen, på jobben, och om så fordras gör korvstockor av timret tills vi har vunnit vårt krav. The goods is required, we will deliver it." Så där talar genomsnitts "lumberjacken" i dag. Det är inga granna fraser men det är aktion. Den ena campen efter den andra öppnar upp på åtta timmar, tillgången på arbetskraft är så begränsad att de, som finnas kvar av skogsarbetare, kan finna anställning i åtta timmars camparna. Den ene arbetsgivaren efter den andra vänder sin trust ryggen på språng efter individuell profit. Deras ståtliga komplex av en allt dominerande trust vacklar, på grund av det omöjliga begär efter profit de själva skapat. Våra kamrater ha rätt de vill "deliver the goods" de har allaredan bringat in vackra sändningar.

De, som möjligen läppjade på den söta dekokten av arbetslöshet, som Brown & Co., benämnda sympatisträjk fick, som tilltugg i dosis recinolja i går (sept. 23.) Snickarna, samlade till möte, hade visst fått syn på några brädlappar och beslöt så att återgå till arbetet. Sympatieförrådet hade redan tagit slut.

Skandinaviska propagandagrupper hade ävenledes möte i går för att diskutera sträjsituationen. Då en massa av de sträjkande har redan lämnat för arbetsplatserna var mötet ej så välbesökt som föregående möten. I alla fall samlades omkring ett hundratal. Den följande resolutionen, som enhälligt antogs, ger en god bild av stämningen bland de sträjkande här:

"Skandinaver till ett antal av ett hundra, samlade i I. W. W. hall, Seattle Wash., för diskutering av striden inom skogsindustrin, göra härmed följande uttalande:

1. Då första målet i vår strid, ett nedbringande av såväl råvara — logg —, som den färdiga produkten — sågat och arbetat virke — vunnits.
2. Då redan så många arbetsgivare beviljas våra krav, att den befintliga arbetsstyrkan nära nog absorberats av dem.
3. Då vidare vår organisation

Från Rockford ILL.

Den 3dje sept. å den så kallade arbetarens fridag, gick en demonstration av stapeln här, av de konservativa fackföreningsmedlemmarna. Deras konservatism bevisas genom följande beskrivning: De trogna slaverna samlades och uppställdes till avmarsch, på 7de St. och 6te Ave. Varje deltagare måste bära nationens flagga, överträdelse mot detta beslut var belagd med 5 dollars böter, vilket i så fall tillföll fackförenings kassa. Främst i tén gick en musikkår, därefter följde en ridande, stadens tjänsteman, så kommer den av stundens högtidlighet hänryckte slaven, med Amerikanska flaggan på axeln. På två ställen i ledet bars en stor flagga, buren av fyra män, en i varje hörn, alldeles liksom Frälsningsarmén brukar göra när de tigger om pengar. (Kanske meningen också var den att de skulle upptaga kollekt för mistad arbetsförtjänst?—

I slutet på grannlåten kommer fyrbente åsnor och hästar dragande sina arbetsåkdon. Ja till och med stadens vattenvagnar voro med, (kanske till att förse boskapsghjorden med dricka). Hela härligheten marscherade så till en av parkerna härstädes, där alla fick lekamlig spis, såväl tvåfotade som fyrfotade, och kortörade eller långörade. En klassmedveten arbetare kan nästan gråta, när han ser en sådan oförlätlig dumhet göra sig gällande. Jag var vid tillfället hos en tandläkare när (demon)strations-tåget gick förbi. Vi gick till förestret för att beskåda detsamma, men min uppmärksamhet drogs till tandläkarens allvarsamma yttrande: Det synes obegripligt för mig att arbetare som äro organiserade för att förbättra förhållanden för sig själva och sin klass, kan demonstrera tillsammans med sina förtryckare för uppehållande av det gamla slaviska systemet vilka de påstå sig kämpa emot. Ingen av deltagarna synt till antalet var omkring 400 syntes ha förmåga att ens tänka så långt. O heliga enfald, när skall du vakna.

En annan händelse har inträffat i Rockford, nämligen att vi har spåravsnarsträjk. Densamma befinner sig i andra, betydande strider, som tarva allt vårt understöd för att göras effektiva; anse vi den nu gjorda taktikförändringen, strategisk riktig.

4. Vi uttala bestämt såsom vår åsikt att striden ej är avsläst — och ej blir —, förr än alla våra krav å alla arbetarplatser inom denna industri, beviljats.

5. Vi anse det steg yrkesorganisera (A. F. of L.) arbetare inom snickare- och båtbyggarefacken tagit, som ett eklatant bevis för bärigheten i Industriell Unionismens principer, endast beklagande att detta steg ej togs vid stridens början, då otvetydigt striden redan varit ändad med full seger för arbetarna.

6. Vi uttala vår obrottsliga solidaritet och absoluta tillit till den industriella unionismen och de principer I. W. W. förfäktar.

Leve Solidariteten!" Den känsla av förståelse för och innebörden i vår kamp i dess helhet, icke endast här i västern utan över hela kontinenten, som tog sig uttryck i antagandet av ovanstående resolution visar er, kamrater, en bild av fältet där Allarm sprides. Häktningar och förföljelser, locktoner från kapitalet och dess ledda lakejer, s. k. vetenskapligt fnask och filosofiska dimmor kan möjligen för en tid förlama hjärnorna. Men den "sablå" magen fordrar en annan näring och pockande är dess krav. Vi vet det och därför vet vi också att våra organ kan väl undertryckas men ej våra idéer. Vi vet att vi skall segra och det gör kampen till en glädje. Hej, kamrater, vad det är lustigt att slåss! Seattle, Wash., sept. 24, 1917. Jönson.

blev kallad den 23dje sept. med begäran om 5c löneförhöjning per timma. Detta blev avslagit av spåravsnarbolaget, varefter arbetarna nedsatte sin fordran till 3c, detta blev också avslagit. Styrelsen för dess fackförening blev avskedad. Bolaget anställde sträjkbrytare och nästa dag var 12 vagnar i gång. Omkring 175 personer äro anställda vid spåravsnarbolaget, och av dessa äro 100 organiserade.

Det skamligaste av allt är att se fackf. medl. vara gemena nog att åka på sträjkbrytare-transporten utan mask. Har ni ej en droppe rött blod i edra ådror, har ni ej vett nog att skämmas med, vet ni ej att ni är lika usla, och simpla som sträjkbrytare själva när ni tillåter en sträjkbrytare-personal att transportera er och även betalar dem för detsamma och därigenom hjälpa parasiten att bryta sträjken. En sträjkbrytare är ett slags namnlöst kryp, vars hjärna är så förtorkad, så att om den skulle omstöpas till en hatt skulle den ej bliva stor nog att skyla den ena örat på en mygga.

Orsaken varför en person kan tillhöra A. F. of L. hela sitt liv utan att bliva klassmedveten är den, att det finnes ingenting att lära inom denna ram.

Inom I. W. W. har klassmedveten solidaritet blivit utvecklad till en beundransvärd grad, för vilket vi har vår press- och litteratur att tacka. Om spåravsnarpersonalen varit organiserad i I. W. W. till samma antal och under samma tidslängd så hade sträjken varit vunnit på två dagar, ty då hade vi haft tillfälle att studera, och lära er att förstå att solidaritet är det första, sista och förnämsta för att en sträjk skall kunna vinnas. I varje konflikt som A. F. of L. numera blir in dragen visas alltid deras svagaste punkt, bristande solidaritet. Detta är endast en ny läxa eller repetition. När skall ni ha lärt den gott nog för att se dess innehållslösa gylcke? Jag vill giva eder ett gott råd: Skaffa eder I. W. W. litteratur och tidningar, studera dess principer, taktiker och organisationsform och du måste erkänna att I. W. W. står över all konkurens på det industriella fältet såsom tidenlig organisation. Kamrater! Lönarbetare! Bliv medlem av I. W. W. H. E.

GNISTOR.

I. W. W. tränger till varje vrå av samhället — även till fängelset.

I. W. W. konferens kommer att avhållas i Chicago, Ill. Tiden för öppnandet är ännu ej bestämt, men 166 representanter har allaredan utsetts av guvernementet.

Några veckor före den ryska revolutionen, höll Kerenky ett tal i duman, talmannen ansåg att han i sitt anförande förnärmade en av de reaktionära ledamöterna, och befälde därför att Kerenky skulle arresteras. Han sågs då hava yttrat följande: "Jag måste böja mig för makten men det kommer en annan dag." En annan dag kom, och det kommer säkert att bli ännu fler dagar att randas.

Efter att ha uppräknat otaliga "raids" och arresteringar som gått av stapeln de sista veckorna tillägger "Current Opinion" bl. a. "Vi kunde giva en ändlös lista över dessa saker, det skulle se ut som en redogörelse över ryska czarismen före revolutionen". Alldeles riktigt före revolutionen.

Har icke sett några tre L. knappar förr än vi kom in här—H-m.

Om det skulle vara ett brott att vara andligt prostituerad, finge vi alldeles säkert lov att flytta ut härifrån för att ge plats för alla Minneapolis journalister. Vi skulle säkert göra så med största nöje.

Några minuter med våra fängslade kamrater före avresan till Chicago.

Det intresserar förutan tvivel alla kamrater landet runt, hur det går och har gått för våra klasskamper här i Minneapolis. Vi har under den tid de suttit fängslade här i Minneapolis gjort vårt bästa för att ljusna deras tillvaro, ja vi har till och med gjort för mycket enligt myndigheternas åsikt men nu äro vi maktlösa. Nu kan vi inte längre visa dem våra små kamrattjänster. Vi kan inte längre fråga dem för råd och rön som de så gärna ville giva oss, och som så gott behövs för oss. De våra gamla klasskamper. En del av dem grånade i kampen för brödet och för drägligare tillvaro, och vi äro de yngre som har till att taga upp den stridsmanteln de voro tvingade att lämna.

En enda blick i deras ansikten skulle vara för oss en uppmaning till handling och till en mera intensiv agitation för ett bättre samhälle, var alla finge njuta av vad som skulle tillhöra oss nämligen friheten. Det gör oss stolta att vi få vara edra efterföljare, att få strida för ett bättre och ädlare samhälle tills ni igen återfår friheten och som vi alla hoppas, bliver i en snar framtid. Slaverna kan inte sova för evigt. De måste vakna någon gång, och då kamrater, skall vi njuta frukterna av vårt arbete, som så länge har varit frånrovt oss. När man ser dessa efter frihet så långtande och stridande kamrater, kedjade till varandra, då uppröres känslor som inte kan beskrivas med ord. Man är så full av hat och avsky emot detta förbannade system som kan tillåta något dylikt. Man hatar sig själv för sin maktlöshet, att man måste se sådant ske för utan att man kan göra det minsta emot, och sedan i nästa ögonblick se tanklösa slavar komma ut från krogar och nöjesplatser inte offrande en tanke på vad av grund de vandra emot, ja då kamrater, nästan avundas man sina fängslade kamrater för deras ställning. De stridde intill sista minuten. Men vad gör vi? Kan vi se ett litet barn kyssa sin fängslade fader till adjö förutan sådana känslor uppröres? Man önskar sig tillbaka till dagar då man var okunnig om samhällsförhållandet, men förgäves. När de mest skriande orättvisor begås mot vår klass dagligen då återstår endast en sak: Organiser! och organiser rätt, strid tills vi har tagit tillbaka vad som frånrovt oss, nämligen rätten att tala, tänka och handla.

De kan skriva sina tidningar fulla av lögnor, om våra kamrater. De kan beskylla dem för att vara mordare, tjuvar, rånare, mordbrännare. De kan möjligtvis arbeta upp motvilja mot dem hos en del av den okunniga massan, men de misslyckas helt och hållet hos oss som har varit deras kamrater för åratals. De endast sporra oss till en mera intensiv strid än förut. Vi vet att det är en strid på liv och död, och om vi måste bliva frånrofvade edert liv och frihet för en rättvis sak, låt oss följa eder. Vad är livet, om det saknar grundprinciperna för detsamma? Skall vi bliva frånrofvade rätten att tänka och tala? Skall vi bliva frånrofvade rätten att strida för våra ideal och framtidshopp? Då vi frånrovas grundprinciperna för vad livet skulle vara. Ja, då är döden en välsigelse.

Man kunde tänka sig att fängselivet skulle ha satt sin prägel på dem, men så var lyckligtvis inte förhållandet.

Den som hade varit frånrovd friheten längst var Carl Ahlteen, men ingenting tydde på att han var pessimistisk. Det var samma glödande stridskänsla, och hopp om ett bättre som aldrig förut.

Kamrat S. Stenberg och Ragnar Johanson hade varit inne nästan två veckor vardera, men ingenting tydde på missmodighet hos någon av dem.

Kanske de hava en mera optimistisk tanke om förhållandet än vi som nu njuta av den s. k. friheten? Den enda fråga de hade var: hur går det för eder kamrater? Vi svara sanningsenligt att vi gör vårt bästa. Det är allt vi önska svara de alla på en gång.

Kamrater landet runt, alla av eder har inte haft samma tillfälle att få sådana intryck av förhållandet, men jag tänker att det inte är svårt att få förståelse av situationen. De fängsla alla våra bästa krafter, men låt oss göra vårt bästa, vi äro skyldiga det till oss själva och våra kamrater. De skola inte lyckas i sitt djävulska företag. Vi måste vinna vår rättvisa sak. Inte för att vår sak är "rätt" ty rätt utan makt är orätt, men för att destomera förtryck de utöva emot oss, destomera av den nu sovande massan måste vakna upp och se rätta förhållandet.

Vi måste hava hjälp både ekonomisk och moralisk. Kamrater, låt oss alla sätta mera fart i organisation, alltöver. Fältet är stort. Satanus.

ALLARM KLOCKAN.

Orsaken varför denna har uppfunnits är troligtvis inte någon annan än den att uppväcka sovande människor. Samma orsak är även gällande för Allarms existens.

Urvärket i en alarmklocka består av en hel massa kuggar och axlar ("kommitté") dock alla nödvändiga för att den skall kunna gå korrekt. Om någonting blir i olag, måste den repareras ("omorganiseras") bortfaller någon del måste en ny ditsättas (ny medlem intagas). De två största faktorerna med vilka man har att räkna äro drivfjäderna, den ena är till för att ställa till oväsen, eller kanske rättare för att tillkännagiva att nu är tiden inne att vakna upp: (reaktören.) Den andra är för att noga tillkännagiva tiden mellan varje alarm (expeditören). Om någon vill fördöma alarmklockan ("utan att visa yttre våld") så är det bästa sättet att borttaga drivfjäderna (arresterar dem) ty då är ju hela urväcket stoppat.

En del nervösa människor ("Postväcket") tål inte det ständiga tick-tack (agitationen) så det händer att de lägger något på den som dämpar ljudet (barred from second class mail). Men så finnes det en hel del urmakare (medarbetare) som har inträde av att se allarmklockan i gott skick så de sönder olika delar behövligen för att få den att gå högt, jämnt och klart, men många av dem kommer bort på vägen (tillbakahållna artiklar) och då finnes ingen annan utväg är att på bästa möjliga sätt förfärdiga dem själva även om de inte bliva så bra som de borde vara, ty Allarmklockan måste gå annars slumrar vi in i härliga drömmar om rikedom och ära och vakna inte förrän vi äro fjättrade till både händer och fötter så hårt att vi inte mera kan frigöra oss.

Det var troligtvis denna teori som guvernementet följde, ty de genomgick alla dessa olika stadier. Om nu Allarm hade varit en vanlig allarmklocka så hade den varit kastad på skräphögen nedtrampad och förglöm.

Men så var inte förhållandet efter att de starkaste och mest synliga fjäderna blivit borttagna så upptäcktes en hel massa små tryckfjädrar vilka (i nödfall kunde) om de placerades rätt åter bringa urväcket i gång. Efter många försök lyckades också detta oaktat det ej är i så gott skick som förut så går det ändå även om det haltar något.

Därför uppmanas alla urmakare landet runt att hitsända urväksdelar för att åter få Allarmklockan att allarmera tydligt, skarpt och klart.

Urvärksreparationsverkstaden i Minneapolis den 15 okt. 1917.

Axel Kuggghjul.

Var är proletären bestulen

(Här finnes endast två platser på vilka arbetarna kunna bli bestulna: På platsen av produktionen och distributionen.)

För att på ett så nära som möjligt rättvist sätt behandla detta ämne måste vi undersöka arbetarnas ställning till båda punkterna, och finna ut på vem av dessa två han i organiserat tillstånd kan öva det största trycket.

Frågan för dagen är nu att rikta alla arbetares energi i en kanal ledande till ett mål — frigörelsen från ekonomiskt förtryck. Det bör ligga i varje arbetares intresse att rikta sin energi i samma riktning som hans kamrater, enär dymedelst fördubblar han sin styrka, och lyckas bäst vinna målet han strävar efter. Detta gäller politiska socialister, politiskt och ekonomiskt organiserade industrialister, och yrkesorganiserade arbetare. De revolutionära industrialisterna ha denna frågan mera klar. Många ha för sig att vi är obestulna endast vid punkten av produktionen och att denna bestjälning i sin ordning går ut åt olika håll. Andra säga att vi äro bestulna på båda platserna, men rikta sina slag åt punkten distributionen, enär de framhålla att det är mycket lättare att hindra denna bestjälning genom kooperering, för att ha så mycket större kraft att rikta åt punkten produktionen. — Dessa senare — kooperations utföra ett oerhört fruktlöst arbete utan att de själva ha förmåga att iakttaga detsamma.

En tredje grupp är medveten om att vi bestjålas på båda platserna, men tro att omändringen av det hela ligger i händerna på den politiska staten, och därför söka de att vinna kontroll över detta maskineri. Också ett resultatöst strävande, vilket vi allt för väl se.

Faktumet av det hela, så långt jag har haft förmåga att iakttaga är: vi äro bestulna både vid produktionen och distributionen.

Nu gäller frågan huru skola vi på bästa sätt kunna tillvarata våra intressen på båda platserna — eller på en av dem för att vinna vad vi önska?

Ett medel finnes till hands rätt nu som står där orubbligt mot alla angrepp: Organisera arbetarna industriellt vid produktionspunkterna så skola dessa sedan tillvarata sina intressen vid distributionspunkterna.

Nu är detta ett påstående och för att detta skall vinna genklang vill jag framdraga orsaken för detsamma.

Exempelvis arbetarna i koppargruvorna i detta land, ha på ett år — 1916 blivit bestulna på över \$15,000,000 i netto profit, utom de stora löner som utbetalats till onödigt personal och s. k. ägare. Hur mycket av denna vara ha arbetarna sedan fått tillbaka vid distributionspunkterna? I 99 fall av 100 ingenting.

Stålrustens arbetare ha under samma tid bestulits på över \$160,000,000, och lumbertrustens en rätt anseelig summa, men ingen vill väl påstå att de måste lämna mera än högst en fjärdedels miljon av sin lön på dessa deras producerade varor vid distributionspunkterna.

Vid produktionen av socker är det noga beräknat att varje pund i produktionsvärde representerar 1 5/8c per pund, en statistik jag fann i ett av Industrikapitalet utgivet magasin. Denna vara såldes vid samma tidpunkt för 6c per pund, fabrikspris. Av samma vara kunna vi säga arbetarna vid distributionspunkterna bestjålas betydligt enär det är en vara mycket använd. Det kan dock ej belöpa sig till någon anseelig summa.

Andra varor äro i mer eller mindre grad sådana att arbetarna bestjålas mera på distributionsplatserna än å de först anförda,

men om vi nu taga för givet att arbetarna rätt nu och för len tid framåt, rikta sin energi åt en riktning endast, nämligen åt punkten av produktionen så skulle det ej taga lång tid för dem att helt kontrollera samhället.

Tag för givet att arbetarna de sista 20 åren sökt att samla sin energi på de respektiva arbetsplatserna, så hade kapitalet ej nu i detta ögonblick vågat att tala om högre priser vid krigstillfällen än under normala förhållanden.

Arbetarna hade t. ex. väl organiserade, makt att dubbla priserna på sina avlöningar när de så önskade, och följande illustration kan övertyga varje arbetare om nyttan av denna makt.

Ex.—en man arbetar för \$15.00 i veckan och betalar \$7.00 i veckan för "board och room" det lämnar honom \$8.00 för kläder och andra saker, fördubblar han där emot summan till \$30.00 i veckan, och betalar \$14.00 för "room och board" så har han \$16.00 för annat. Nu veta vi att här finnes en s. k. mellanklass — detta vad de själva kalla sig som icke uppträda i samhället på ett sådant sätt att de kunna lika lätt som industrialarbetarna organisera sig, på deras ekonomiska ställning beror prisförhöjningen. Nu om arbetarna organiserade sin makt uteslutande vid produktionsplatserna så skulle de själva genom sin makt antingen själva övertaga sin egen distribution — kooperera — eller också bestämma priserna. Arbetarnas ställning är beklaglig nu därför att de uraktlåtit att centralisera all kraften vid punkten av produktionen, utan i stället slösat bort den på det politiska området eller som förnämligast skett i Europa på det ekonomiska men åt ett galet håll: På kooperering, under det att de lämnat produktionsområdet åt sitt öde eller i bästa fall i ett ytterst dåligt skick.

Koopereringen av arbetare, då det gäller punkten av konsumtion är nära nog värdelös om den försökes, utan att arbetarna först äro organiserade på produktionsområdet.

I nästa nummer kommer jag att i detalj beskriva min uppfattning om "The Non Partisan League" dess historiska mission och vad nytta de organiserade arbetarna kunna ha av ett visst samarbete, eller rättare, viss kooperering med dem.

C. A.

FRÅN MINNEAPOLIS.

Onsdagen den 10de oktober hade Skandinaviska klubben av I. W. W. anordnat en så-kallad fäst, eller rättare benämning, "dans," till förmån för tidningen Allarm.

Dansen var ganska bra besökt, och inbringade en nettobehållning på omkring femton dollars, vilket är ett ganska gott bevis på, att allmänheten har beslutat att understödja vår tidning, till stor förargelse för vår ärade myndighet, vilken tycks ha beslutat att för alltid krossa vår organisation, och vår press. Det beror på oss och våra kamrater, om så skall ske. Därför kamrater, sätt fart i organisationen, som aldrig förr. Visa våra motståndare att de aldrig kan krossa en organisation därigenom att de arresterar en del kamrater, och kanske även sätter dem i fängelse för årat framåt. De kan göra detta, men de kan aldrig döda de idéer under vilka vi strida, och kommer att strida, så länge det nuvarande samhällssystemet existerar. Det är en skam för ett sådant land som detta, som talar så mycket, och vackert om demokratiens upprätthållande. Och så tager de mannen från hustru och barn, och kastar honom i fängelse, bara därför att han inte ser samhället från samma sida, som våra motståndare har befallt. Och ni arbetare står och tittar på utan att försöka att göra något för att förbättra sådana missförhållanden som nu äro rådande.

Brev till min vän i Sverige

Den, som blir överraskad i detta ögonblick, det är säkerligen du, min lilla vän.

Det är länge sedan, att jag skrev till dig, men det får du ursäktas. Det är inte mitt fel, att jag varit tyst så länge. Jag skall förklara allt längre fram, när jag får lov, att sjunga ut. Nu går det inte.

Vi leva ju i ytterst oroliga tider, som du vet. Det har nu gått så långt, att man ej får tillåtelse att leva, om man ej tjuter med ulvarna. För min del så vet du, att jag alltid haft min egen mening om vad som är rätt och orätt. Jag följer allra först mitt eget samvete, även om jag därvid skulle råka att komma i klabberi med de makthavande. Det senare har nu tyvärr inträffat. Jag fick sparken från den tidning, som jag arbetade på, när jag skrev förra brevet till dig, och nu inflyter detta i den mest radikala svenska tidning, som jag kunnat finna i detta land.

Visserligen är det riskabelt att skriva brev till dig nu för tiden. Man kan ju så lätt råka i häktelser, om vår beprisade censor finner det vara mödan värt att tvinga oss till att tåga. Han kan emellertid aldrig utrota den stadigt växande oppositionen, som kommer från de breda lagren av amerikanare. Dessa skola driva sin vilja igenom förr eller senare, även om vi i detta land ha flera censurer än de hade i Ryssland före revolutionen. Framtiden skall visa dig, att jag har rätt.

Det är verkligen en himmelskriande syn att se, huru miljonärerna och prästerna försöka att hypnotisera folkmassan. Kapitalisterna göra naturligtvis allt, vad de kunna, för att roffa till sig mera guld, än de redan ha. För att de skola få tag i den fattiges slantar — om han nu har sådana

Nej, det duger inte, att stå liknöjd och tänka som så, att jag skall se om han eller hon gör något först. Visa att du är en man, eller kvinna, som vet vad du vill. Gå in i organisationen och gör vad du kan, låt inte ett fåtal arbeta, som hittills har varit fallet, din plats som arbetare är i organisationen.

Men någon kanske säger som så: Men det är ju förenat med stor risk att tillhöra en organisation? Ja, så tycks även vara förhållandet nu. Ja det är i flästa fall så, att de drager sig för arbetet, och den risk som arbetet medför, men de drager sig inte för att tillgodose sig av de fördelar som vi i årat har kämpat för. Det är ett nöje för kapitalisten och vår myndighet om de tror att de kan skrämja oss, eller göra oss någon skada. Man förstår så väl det förhatliga leende som sändes oss, när de har häktat någon av våra bästa kamrater, och frågan kommer sedan: Vem skall nu leda organisationen, eller vem skall nu utgiva tidningarna, när alla edra ledare äro häktade? Svaret vill vi giva dem: att så länge där är en medlem kvar i organisationen, så länge skall den leva, och utgiva sina tidningar.

Tidningen måste utkomma, hända vad som hända vill. Det är det enda medel varmed vi kan meddela oss med våra kamrater ute i landet. Därför kamrater, skriv artiklar och meddelanden om nyheter från när och fjärran. För det är upp till eder kamrater, om vi skall vara i stånd att utgiva Allarm fortfarande.

Till sist vill jag meddela att Skandinaviska klubben av I. W. W. avhåller sina ordinarie möten varannan onsdag, 1sta och 3de i varje månad kl. 8 & 1 I. W. W. hall, 11½ Western Ave. Så alla som känner på sig, att de bör göra något för sin och sina kamraters frigörelse, kan anmäla sig på mötet för inträde i klubben. Fart i organisationen. Fram för arbetareklassens frigörelse.

Referent.

— ha de förmått prästerna till att inbilla de enfaldiga människorna här i landet, att det är Guds vilja, att kapitalisterna skola ha allt, vad vi fattiga förtjäna. Prästerna ha efterkommit miljonärernas uppmaning och prata därför den vedervärdigaste goja, att vi skola ge våra pengar till de rika. Tidningsmännen äro ju liksom prästerna betalda av kapitalisterna och säga därför ja och amen till allt, vad miljonärerna företaga sig. Den fromme miljonären beder nu om dagarna så här:

Låt mig köpa alla präster så jag får var präst till vän till att på religiösa fäster ljuga såsom tidningsmän. Låt mig leda få nationen som en flock av höns och gäss. (Vad rör mig opinionen, har jag präst och tidningspress!)

Prästernas och kapitalisternas luredrejerier gick ganska bra för en tid, men en vacker dag funno landets arbetare sig till den grad utsugna, att de märkvärdigt nog tvingades till att tänka och reflektera. Resultatet av deras resonemang blev, att man satte sig i opposition emot både kapitalister och präster. Ju intensivare de sistnämnda nu försöka att bedriva sin humbug, desto intensivare blir motståndet från arbetarna. Detta är orsaken till, att I. W. W. växer med en sådan svindlande fart varje dag i hela detta land.

Förenta Staterna kan helt enkelt ej vara förtur sina I. W. W.-män. Dessa utgöra en helt naturlig motvikt emot kapitalisternas förtryck och emot prästernas hokuspokus. Hur skulle det väl gå med detta land, om vi ej hade I. W. W.-medlemmar såsom balans emot kapitalisternas o-mänskliga utslagningar? Det är lika otänkbart att föreställa sig ett Förenta Staterna utan några I. W. W.-medlemmar som att tänka sig att Ryssland under tsardömet utan nihilister. Nihilisterna frodades på tsarväldet. Det senare utgjorde just den jordmån, i vilken nihilismen kunde leva. Så hände det för några månader sedan, att tsaren blev avsatt, och därmed försvann också nihilismen.

I Ryssland brukade man att sända nihilister och deras meningsfränder till Sibirien. Regeringen i det landet kunde emellertid ej utrota det onda, förrän jordmänen blivit luttrad och renad, vilket betydde tsardömet fall.

I Förenta Staterna finnas ej några nihilister, ty det finnes ingen tsar i detta land. Här regera i stället kapitalisterna, och deras tyranni har framfört I. W. W. Dessa två grupper kämpa nu om makten. Även i detta land skola arbetarna segra. Det är blott en tidsfråga, när detta sker.

Salback.

BREVLÄDA.

Till Ragnar Johanson. Tack för artikeln, Gudstjänst i fängelse, inkommer i nästa nummer.

Till H. E. Ch. Tack för artikeln, Min vän i Staten, inkommer i nästa nummer.

Till E. Mattson. Dina artiklar tillhanda, men som tidningen var satt, så inkommer de i nästa nummer.

Glöm ej att rekvrirera ett antal av vår nya sångbok. Priset är 10 cents per exemplar. Då 10 eller flera tages 5 cents.

The Domestic Workers Industrial Union No. 119 av I. W. W. avhåller sina ordinarie möten 2dra och 4de tisdag i varje månad. Så alla flickor som vet med sig att de tillhör den arbetande klassen, bör inte uppskjuta längre, utan ingå i organisationen. För att om möjligt tilltvinga sig bättre arbetsförhållanden, än vad som nu är rådande.

Vera Kvarnström, finanssekreterare.

En uppmaning till handling

Extra Bulletin från A. W. O. lokal 400.

Vid denna tiden har ni utan tvivel läst och hört om arresteringarna som har företagits i olika delar av landet på våra mest aktiva medlemmar och s. k. ledare. Anmälningar har företagits mot 166 till den Federala Grand Juryn i Chicago. De hava redan blivit tagna upp för förhör, och deras s. k. brott hava blivit dem tillkännagivna. "Bail" har blivit satt till \$10,000.00 i en del fall till \$20,000.00 och \$25,000.00. De medlemmar som nu har blivit arresterade kommer till att bli transporterade till Chicago, till den "Federala Grand Juryn" för förhör.

Conspiracy?

Anklagelserna emot dem är förhindring av guvernementets planer och handlingar. Mera, de anklaga alla de fängslade medlemmarna för att hava planlagt olagliga handlingar. De samma krafter som nu har lyckats att få våra kamrater bakom gallret, har arbetat på det för är tillbaka men utan resultat.

Om de lyckas den här gången, det menas slutet på vår organisation samt alla organisationer med samma ändamål. Sedan bliver alla arbetarorganisationer olagliga.

Stå solidariska.

Vi måste neka att avpruta några av våra principer angående vår organisation. Skall våra kamrater bli dömda tillhöjden av vad lagen bestämmer, det menas 6 långa år bakom fängelsets murar. På dessa 6 år måste vi hoppas, att de komrater som åtnjuter den s. k. friheten kan frambringa ganska mycket i arbetarklassens intresse, förutsatt de stå solidariska och fortsätter striden.

Ruuten handling.

Vi ha kommit till en kris. De som äro de ledande krafterna bakom de här handlingarna (dödan av allt vad arbetarorganisationer heter) hava utan tvivel misstagit sig på vad arbete de hava på hand. Innan de äro färdiga med den här rättegången och kränkningen av vad all individuell rätt heter, alla organiserade arbetare från kust till kust måste resa sig till handling.

En storm av protester från alla håll bliver resultatet.

Ingen fara.

Alla som sitta bakom gallret nu, se att det är ingen fara. Till slut vi måste segra, och då skall vår organisation växa och bli mera stark än förut.

En kraftmätning.

Just nu vi försöker vår styrka på ena sidan, samt vår rätt att placeras såsom världens främsta arbetareorganisation på den andra sidan. I den här striden I. W. W. måste få underhåll och hjälp från alla arbetareorganisationer, om de äro värda sitt namn. Efter allt detta är en strid för rätten att organisera, och sträcka för bättre förhållanden. Vår rätt att organisera beror på utkomsten av den striden. Kamrater, frågan för närvarande är, var står du? Är du färdig att fortsätta striden? Om så är förhållandet visa det nu.

I. W. W. är nu i den största strid, som historien visar. Den strider för rätten att existera. Organisera försvarskommittéer, organisera på arbetsplatsen. Kom i håg: Enade vi stå, söndrade vi falla.

Handla kvickt!

Handla nu!

Samla bidrag, sänd dem till C. W. Anderson, Sec'y.-Treas. pro tem., Minneapolis, Minn., Box 1776.

Förfäras ej du lilla hop fast fiendernas larm och rop från alla sidor skalla. De fröjas åt din undergång men deras fröjd ej bliver lång blott låt ej modet falla.

Kättare.

I fängelset

Fängeslivet — hur avskyvärt — hur långsamt, och själsträtande det än är, har dock sina intressanta och lärorika sidor.

Man har ett gott studiefält över samhällslivets djävulska system. Här hamnar t. ex. en affärsman som i sin strävan efter guld fått sig ett stort antal ovänner och införpassas här för olika brott. En annan var före kriget en välmående man. Kriget kom. Stora bedragare släpptes lösa och sålde andelar i amunitionsfabriker och gruvor. Han köpte många i tron att han skulle bli en förmögen man — kanske miljonär.

Han behöver varor och han måste betala kontant. Pängarna äro redan gångna till andelar och det affärshuset han skall ha varor av vill ha pengar. Han går och grubblar och rätt som det är, är han insvuren som vansinnig. En präst har varit gift ett antal år, hans gumma börjar bli gammal och torr. Många unga män ryckas undan för militära s. k. skyldigheter. Hans lättjefulla liv skapar i honom känslor som leder honom på förbjudna vägar.

Han vandrar bedövd av suset i sina öron och blodets hastiga svall i sina ådror.

Han känner kärlekens lustar stiga i honom.

Han tror i sin enfald att Gud har för mycket att göra med söndertrasade själar på Europas slagfält att höra och se hans bragder. Han går åstad och smakar på den förbjudna frukten. Men satan — hans gamla ilska torra gumma, är ej ovärsam. Hon sänder lagens väktare på spåren och i ett nu kommer gudsmannen i kuran bland andra syndare, och har där att bereda sig ett lika angenämt hem som en orm i en myrstack.

Inkommen i buren, faller han i bön till sin upptagna Gud och skyller hela affären på Satan. Syndarna i buren äro fritänkare, och ha här ett gott tillfälle att pröva gudsmannens ståndaktighet. Som han ligger på knä och beder, börja vi ett samtal om vackra sommarnätter om s. k. kärlek, vackra, glada, unga kvinnor och allt annat gott och njutningsbart i livet.

Gudsmannens andningsorgan börja fylla sin mission oregelbundet. Han lyssnar med spänd uppmärksamhet, och när samtalet är slut börjar han att andas hastigt. — Han glömde bönen och Guden och Satan. Köttets frestelser äro mångahanda.

Prästsjälen stormskrattar liksom vi.

Om han försöker sig på en ny bön utprepar samtalet och guden blir utan bön den kvällen och det resulterar i att prästens ögon tindra som klara stjärnor. Han föres på minnenas vingar till en ny mera behaglig värld.

Några gångers återupprepande och vila har skapat en ny människa av ett förhärdat prästråk.

C. A.

MÖRKA FRAMTIDSDRÖMMAR.

(Forts. från 1sta sidan.)

de blevo upptäckta, de visste att det blev strid på liv och död, därför voro de alltid beredda på detsamma. Det hade ej varit behöfligt att inlära dem, att försvara sig till sista andedraget, ty de visste sin dom på förhand, det kom därför helt naturligt till dem.

Förtryck skapar motstånd. Skall förtrycket gå så långt, så att man bör bereda sig för det värsta? Svaret kommer att avgöras av kapitalistklassen i en mycket snar framtid. Somliga av oss vet det allaredan nu. Då kamrater gäller det, att visa att handling står bakom ordet. Då skall vår taktikförändring åter igångsättas och vi skall vaka varje rörelse, iakttaga varje ändring av fiendens leder och vi skall ej sluta förrän vi har dem alla innanför helvetets portar.

Gardish.